

činu s vážností stavu nesrovnalého, zejména zdali nabylo povahy nekalé soutěže.

Nss-u, který jest jen povolán zkoumati, zdali rozhodnutí správním úřadem vydané jest se zákonem ve shodě, nepřísluší, aby na místě úřadu správního zjišťoval a hodnotil zmíněné okolnosti, jež skutkovou podstatu nař. rozhodnutí netvoří. Ježto pak žal. úřad vycházel — jak bylo svrchu vyloženo — z mylného právního náhledu, že již pouhé nešetření minimálního tarifu samo o sobě zakládá disciplinární provinění ve smyslu § 19 zák. o inženýrské komoře, bylo jeho rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost.

Protože s výrokem o vině padají i výroky o trestu a náhradě útrat řízení, nebylo zapotřebí zabývat se námitkami stížnosti v těchto dalších směrech.

Č. 3609.

Pozemková reforma: I. * V řízení dle § 7 zák. zábor. jest pozemkový úřad povinen zkoumati toliko legitimaci žadatelovu; slyšení druhé strany třeba není. — II. * Touž zásadou ovládáno jest i řízení dle zákona z 9. listopadu 1918 č. 32 Sb. o obstavení velkostatků.

(Nález ze dne 14. května 1924 č. 8551.)

V ě c: Arnošt B. a společníci v Brně proti státnímu pozemkovému úřadu (za úřad JUC. Kar. Tomšovic — za zúč. stranu adv. Dr. Jan Rotter z Brna) o souhlas k zavazení obstaveného majetku.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Manželé Eman. a Vilem. W. žádali podáním ze 17. července 1923, aby bylo uděleno svolení podle zák. z 9. listopadu 1918 č. 32 Sb. k vtělení práva zástavního za jejich pohledávku 300.000 Kč s přísl. na základě dluhopisu z 15. října 1920, podle něhož manželé Jan a Marie J., jako kupci parcely č. kat. — připsané k statku Z., zapsanému ve vl. č. — zemských desk, peníz ten od nich si vypůjčili, a Arnošt B., jako samovlastník firmy F. Cz. et Cie., té doby vlastnice tohoto statku, dal svolení, aby do té doby, než bude zřízen knihovní pořádek odepsáním této parcely, právo zástavní na celý statek Z. bylo vloženo, a na jehož základě zemský soud v Brně, aniž bylo prokázáno svolení ve smyslu zák. č. 32/1918, vklad tohoto práva zástavního ve vl. č. — desk zemských již svého času usnesením z 19. října 1920 povolil.

Stpú udělil výměrem z 21. července 1923 svolení podle zák. č. 32/1918 k zavazení oné nemovitosti a výměr spolu s klausulovanou listinou doručil právnímu zástupci žadatelů Dru R.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje stížnost podaná st-li, jako knihovnickými vlastníky onoho statku v době uděleného svolení, o níž nss uvážil takto: — — —

Dle § 1 zák. z 9. listopadu 1918 č. 32 Sb. a § 5 zák. z 11. června 1919 č. 330 Sb. jest neplatné každé zcizení mezi živými, jakož i zastavení a reálné zatížení smluvní i exekuční statků zapsaných do desk zemských bez svolení stpú-u. Tímto předpisem poskytl zákon stpú-u prostředek, na jehož základě může připustiti jen takové dispozice s ob-

staveným majetkem, které se nepřičí zájmům veřejným, jimž slouží provádění pozemkové reformy, jehož součástí jest i cit. zák. o obstarání velkostatků. Prostředek ten jest jak právní povahou, tak i důsledky svými shodný s ustanovením § 7 zábor. zák. z 16. dubna 1919 č. 215 Sb. ve znění zák. z 11. března 1921 č. 108 Sb.

Udělením takového svolení prohlašuje stpů jen, že ono právní jednání není na újmu těmto účelům veřejným, že tedy vůle stran má dojíti plně platnosti, jako by šlo o nemovitost neobstavenou, a že tudíž úřad neklade žádných mezí smluvní volnosti stran; připojení schvalovací doložky na příslušnou listinu má pak pouze význam formálního průkazu o tom, že stpů právním jednáním ve směru shora uvedeném se zabýval a z důvodů veřejných proti němu překážek neshledal.

Účinky svými nepřesahuje udělení takového svolení účelu, pro který bylo normováno; zejména nedoplňuje ani nenahrazuje scházející snad legitimace stran k právnímu jednání, zákonem předepsané formy jeho nebo náležitostí potřebných ke knihovnímu vkladu listiny sepsané o právním jednání do knih veřejných. To jsou vesměs otázky práva soukromého, jež řešiti nepatří pozemkovému úřadu, nýbrž řádnému soudu, a od nichž pak záleží, zda právní jednání pozemkovým úřadem s hlediska zájmů veřejných schválené, bude moci býti vůbec a v jakém rozsahu realizováno.

Za takovou dispensaci od všeobecného zákazu v zájmu veřejném uloženého žádati může kterákoliv ze smluvních stran, a to i proti vůli strany druhé. Zkoumati, zda právní jednání mezi stranami platí a bude-li moci býti listina o něm zřízená knihovně vložena, není vůbec věcí žal. úřadu; jeho povinností jest jen *l e g i t i m a c i p o d a t e l e* o svolení žádajícího. Slyšení druhé strany třeba není, ježto projev její jest nerozhodný.

Že by manželé Emanuel a Vilemína W. nebyli věřiteli podle dluhopisu, o jehož schválení podle zák. č. 32/1918 žádali, ani stížnost v odpor neběře. Podle toho, co zde uvedeno, nezasáhl žal. úřad výrokem svým do subjektivního práva st-lů, zájmy veřejné pak by st-lé před nss-em zastupovati nemohli, nejsouce k tomu oprávněni.

Bylo proto stížnost zamítnouti v celém rozsahu jako bezdůvodnou.

Č. 3610.

Pozemková reforma. — Řízení před nss-em: I. K uskutečnění přidělu podle zák. č. 81/1920 nestačí jednostranný akt státního pozemkového úřadu, nýbrž jest třeba jeho dohody se stranou. — II. Výrok státního pozemkového úřadu o tom, že přidělci přiděl půdy odnímá a podržuje si část zaplacené ceny přidělové, nepodléhá podle § 3 a) zák. o ss kognici nss-u.

(Nález ze dne 14. května 1924 č. 8552.)

Věc: Josef a Marie R. v P. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze o přiděl zabrané půdy.